

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1898	Κυριακὴ ΣΤ' Ματθαίου (Μαθ. 9,1-8) 12 Ἰουλίου 2015	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ῥίζα τῶν ἀσθενειῶν ἡ ἁμαρτία

«Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου» (Μαθ. 9,2)

Ενα, ἀγαπητοί μου, ἀπὸ τὰ ἐξαίρετα δῶρα τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπο, εἶνε ἡ **ὕγεια**. Ἐνας ζητιάνος ὕγιης εἶνε πολὺ εὐτυχέστερος ἀπὸ ἓνα πλούσιο ἀσθενῆ ποὺ τυραννιέται πάνω στὸ κρεβάτι. Μεγάλω δῶρο ἡ ὕγεια.

Ἀλλὰ ἡ ὕγεια εἶνε κάτι ἀσταθές· σήμερα εἶνε κάποιος καλὰ καὶ αὖριο ἀσθενεῖ. Καὶ ἡ **ἀσθένεια** ἔρχεται συχνὰ μὲ τρόπο ὕπουλο. Στὴν ἀρχὴ κάποια ἀδιαθεσία, ἓνας μικρὸς πυρετός, κι ὁ ἄνθρωπος πέφτει στὸ κρεβάτι. Πάει στὸ γιαντρώ, ἀρχίζει ἐξετάσεις, μπαίνει σὲ κλινικὴ, βασανίζεται, μὰ οἱ γιαντροὶ δὲν μποροῦν νὰ κάνουν διάγνωσι· ὑπάρχουν ἀσθένειες σπάνιες, ποὺ ὁ γιαντρός δὲν μπορεῖ νὰ βγάλῃ συμπέρασμα.

Τί νὰ ἔχῃ ὁ ἀσθενής; Τὸν βάζουν στὸ ἀεροπλάνο, τὸν πᾶνε στὴν Εὐρώπη, σὰ μεγαλῦτερα κέντρα, καὶ ἐπὶ τέλους ἐκεῖ γίνεται διάγνωσις. Γιατὶ τὸ σημαντικώτερο εἶνε ἡ **διάγνωσις**: ἐὰν ὁ γιαντρός κἀνῃ καλὴ διάγνωσι, μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ θεραπεία· διαφορετικὰ, γράψῃ ἀλλοίμονο· ὅταν π.χ. ὁ ἄρρωστος χρειάζεται πάγο καὶ τοῦ βάλῃς θερμό, πάει χάθηκε. Γι' αὐτὸ ἡ διάγνωσι εἶνε σπουδαῖο πρᾶγμα στὴν ἰατρικὴ.

—Μὰ γιατί τὰ λές αὐτά; Ποῦ εἶσαι; σὲ κανένα νοσοκομεῖο ἢ κλινικῇ; Ἐδῶ περιμένουμε ν' ἀκούσουμε λόγο Θεοῦ, κ' ἐσὺ μιλᾷς ἰατρικὰ καὶ λές γιὰ ἄρρωστιες, γιὰ διάγνωσι, γιὰ φάρμακα;

Δὲν φταίω ἐγώ. Τὸ εὐαγγέλιο δίνει ἀφορμὴ νὰ κάνουμε λόγο γιὰ ἄρρωστιες, διαγνώσεις καὶ φάρμακα. Γιατὶ τὸ Εὐαγγέλιο ἀγκαλιάζει ὅλη τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ. Δὲν κοιτάζει μόνο τὰ ἄστρα, τὸν οὐρανό, τὸν παράδεισο· κοιτάζει καὶ ἐδῶ κάτω στὴ γῆ καὶ ἐνδιαφέρεται γιὰ ὅλα τὰ ἀνθρώπινα. Τὸ εὐαγγέλιο λοιπὸν ποὺ ἀκούσαμε σήμερα ὁμιλεῖ γιὰ ἓναν **ἄρρωστο**.

Τὸ ἀκούσατε; Ποιός εἶνε ὁ ἄρρωστος; Ἄς δοῦμε μὲ λίγες λέξεις τὸ ἱστορικὸ του.

Ἦταν, λέει, ἓνας **παράλυτος**. Ἦταν πάντοτε παράλυτος; Ὁχι. Ἦταν κι αὐτὸς δυνατό

παλληκάρι· μποροῦσε νὰ τρέξῃ, νὰ δουλέψῃ, νὰ σκάψῃ. Ἀλλὰ κάποτε —μποροῦμε νὰ τὸ συμπεράνουμε αὐτό, διότι τὸ εὐαγγέλιο ὁμιλεῖ μὲ λίγα λόγια— ἔνωσε ἓνα μούδιασμα στὸ πόδι —στὸ χέρι. Δὲν εἶνε τίποτε, σκέφτηκε. Μὰ σιγὰ —σιγὰ τὰ νεῦρα νεκρώθηκαν καὶ παρέλυσε ὅλο τὸ κορμί του· δὲν μποροῦσε νὰ κουνήσῃ τίποτα. Αὐτός, ποὺ ἄλλοτε μποροῦσε νὰ σπᾶσῃ χαλίκι στὸ δρόμο, ἦταν τώρα ἓνα μάρμαρο· αὐτός, ποὺ μποροῦσε νὰ σηκώσῃ βράχο, τώρα δὲν μποροῦσε νὰ πιάσῃ οὔτε τὸ κουτάλι του. Ἄν πᾶτε στὸ Ἄσυλο Ἀνιάτων στὴν Ἀθήνα, θὰ δῆτε παραλύτους ποὺ ἂν δὲν τοὺς ταίσουν τὸ χέρι τους μένει ἀκίνητο· εἶνε σὰν νεκροί. Ἔτσι κι αὐτὸς κατήντησε ἓνας νεκρὸς ἄταφος.

Θὰ τὸν πῆγαν ἀσφαλῶς καὶ σὲ γιαντρούς, σὲ ἱαματικὲς πηγές, θὰ πῆρε φάρμακα, ἀλοιφές, ὅλα τὰ μέσα θὰ χρησιμοποίησε· μὰ ἔμενε ἀθεράπευτος. Τί στενοχώρια γιὰ τὸν ἴδιο, γιὰ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους του! Ἀπελπισμένος πιά περιμένε τὸ θάνατο. Κι ὅμως δὲν πρέπει ποτέ κανεὶς ν' ἀπελπίζεται. Κι ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἀδυνατοῦν νὰ βοηθήσουν, κι ὅταν ὅλα εἶνε μαῦρα καὶ σκοτεινά, **ὑπάρχει ἐλπίδα**. Ποτέ μὴν ἀπελπίζεσαι! μᾶς λέει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα.

Μέσ' στὸ σκοτάδι φάνηκε ἄστρο, ἐλπίδα. Ἀπὸ στόμα σὲ στόμα κυκλοφόρησε φήμη. Παρουσιάστηκε κάποιος! Ἄνθρωπος φαινόταν. Δὲν εἶχε κορῶνα στὸ κεφάλι, δὲν κρατοῦσε σπαθιά, δὲν εἶχε πορτοφόλι. Δὲν εἶχε πάει σὲ σχολές, δὲν εἶχε διαβάσει βιβλία. Ἦταν φτωχός, περπατοῦσε πεζὸς καὶ τὸν ἀκολουθοῦσαν φτωχοί. Εἶχε ὅμως δύναμι παραπάνω ἀπὸ βασιλιᾶδες καὶ στρατάρχες, καὶ νικοῦσε τοὺς φιλοσόφους. Ὅλοι μιλοῦσαν γι' αὐτόν. Γιατὶ ὅπου ἄγγιζε τὸ εὐλογημένο χέρι του, μὲ ἓνα λόγο του, ἄρρωστοι γιαντρεύονταν καὶ νεκροὶ σηκώνονταν ἀπὸ τὸν τάφο. Ἦταν ὁ Ναζωραῖος, ὁ **Ἰησοῦς Χριστός**.

Ἄκουσε τὸ ὄνομά του ὁ παράλυτος κι ἀναφερούργισε μέσα του ἡ ἐλπίδα. Τ' ἄκουσαν κ'

οί δικοί του και είπαν· Αὐτὸς θὰ τὸν κάνη καλά! Τὸ πίστεψαν ἕκατὸ τοῖς ἕκατό. Ἔφτειαξαν ἕνα φορεῖο μὲ σανίδες, τὸν ἔβαλαν ἐπάνω καὶ τὸν πηγαίνουν στὸ Χριστό. Καὶ νὰ τώρα ὁ ἄρρωστος εἶνε μπροστά του. Καὶ **ὁ Χριστὸς τί ἔκανε;**

Δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ βάλῃ ἀκουστικά, νὰ κάνῃ ἐξετάσεις ἀναλύσεις ἀκτινογραφίες. Ὁ Χριστὸς βλέπει ἀμέσως τὰ βάθη του, κάνει τὴ διάγνωσι καὶ λέει **ποιὰ εἶνε ἡ αἰτία** τῆς ἀσθενείας. Ὁ ἴατρος ψυχῶν καὶ σωμάτων δὲν πέφτει ἔξω.

Ποιὰ λοιπὸν ἦταν ἡ αἰτία; Τὸ λέει τὸ εὐαγγέλιο, ἀλλὰ ποιὸς προσέχει; Ἐὰν ὁ γιατρός σᾶς πάρῃ ἰδιαίτερος καὶ σᾶς πῆ ὅτι ὁ ἄρρωστος ἔχει κάτι σοβαρό, ἔχει –Θεὸς φυλάξοι– καρκίνο, τρέμετε. Ἀλλὰ ἐδῶ πρόκειται γιὰ κάτι χειρότερο ἀπὸ τὸν καρκίνο. Ἡ διάγνωσι τοῦ Χριστοῦ τί λέει; ποιὰ εἶνε ἡ αἰτία; Μιὰ λέξι· **ἡ ἁμαρτία**. Εἶχε ἁμαρτήσῃ τὸ παιδί αὐτό, ἔκανε κάποια ἁμαρτία, καὶ τώρα τὴν πληρώνει. Νά ἡ αἰτία. Καὶ γιὰ νὰ θεραπευθῆ πρέπει πρῶτα νὰ ξερριζωθῆ ἡ αἰτία. Γι’ αὐτό, προτοῦ νὰ τὸν θεραπεύσῃ σωματικά, τὸν θεραπεύει ψυχικά καὶ τοῦ λέει· «*Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου*» (Ματθ. 9,2). Καὶ μετὰ τὴν θεραπεία τῆς ψυχῆς ἔρχεται ἡ θεραπεία καὶ τοῦ σώματος, ὀλοκληρωτικὴ θεραπεία.

* * *

Ὅπως στὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρχαν ἄρρωστοι, ἔτσι καὶ σήμερα ὑπάρχουν, κι οὔτε θὰ ἐκλείψουν ποτέ. Γιατροὺς μὲν ἔχουμε καὶ φάρμακα διαθέτουμε, ἀποτέλεσμα ὅμως; Ἐμένα ρωτᾶτε; Ρίξτε μιὰ ματιὰ νὰ δῆτε. **Δὲν ὑπάρχει σωστὴ διάγνωσι**. Αὐτὸ πού γίνεται εἶνε διάγνωσι ἐπιδερμίδος, δὲν προχωρεῖ βαθύτερα, νὰ δεῖξη τὴ ρίζα, **ποιὰ εἶνε ἡ ρίζα** ἀπ’ ὅπου προέρχονται ὅλες οἱ ἀρρώστιες. Δὲν τὸ λέω ἐγώ, τὸ λέει ὁ Χριστὸς σήμερα στὸ εὐαγγέλιο. Κι ὄχι μόνο ὁ Χριστὸς· τώρα καὶ κορυφαῖοι ἐπιστήμονες, γιατροὶ πού ξῶδεψαν τὴ ζωὴ τους μελετώντας, συμφωνοῦν μὲ τὸ Χριστὸ καὶ λένε, ὅτι ἡ αἰτία πού αὐξήθηκε καὶ ξάπλωσε ἡ ἀσθένεια εἶνε ἡ ἁμαρτία, **ἡ παράβασι τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ**· εἶνε ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ζῆ σύμφωνα μὲ τὴ φύσι, μὲ τοὺς νόμους πού ἔδωσε ὁ Θεός, καὶ ὅτι κάθε κακὸ πού κάνει θὰ τὸ πληρώσῃ. Ξενύχτια, καταχρήσεις, ἔρωτες αἰσχροί, ἀκολασία, διαζύγια, δράματα οἰκογενειακά· θυμοί, ἐκδικήσεις, ὀργή· λαιμαργία, γαστριμαργία· ὅλα αὐτὰ τί νομίζεις; –**ἔχει κάποια σχέσι τὸ σῶμα μὲ τὴν ψυχὴ**–, ὅλα αὐτὰ χτυπᾶνε – πού; στὰ νεῦρα, στὴν καρδιά, στὸ κεφάλι, στὰ κόκκαλα. Γιατὶ ἡ ἁμαρτία δὲν εἶνε παιχνιδάκι· εἶνε τὸ φοβερότερο κακὸ. Εἶνε **τὸ φαρμάκι τοῦ διαβόλου**, ὄχιὰ πού σὲ δαγκώνει, σκορπιὸς πού σὲ κεντᾶει. Ὅπου πέση, κάνει συμπαράλια τὸ ἀνθρώπινο σῶμα.

Εἶτε θυμὸς λέγεται, εἶτε ὀργή, εἶτε φιλαργυρία, εἶτε κενοδοξία, εἶτε ἀσέλγεια καὶ ἀνηθιότης καὶ φαυλότης καὶ ἔκλυτος διεφθαρμένος βίος· ἀπ’ ὅλα αὐτὰ στάζει μέσ’ στὸν ὀργανισμό πικρὸ δηλητήριο. Καὶ ἔρχονται μεγάλοι ἐπιστήμονες καὶ λένε, ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ καρκίνος δὲν ἔχει αἷτια φυσικά, ἀλλὰ ἔχει αἷτια ψυχικά· ἀπὸ στενοχώριες, λύπες, γκρίνιες.

Ὡστε ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἀναλύσει ὅλες σχεδὸν οἱ ἀσθένειες πηγὴ καὶ ρίζα ἔχουν τὴν ἁμαρτία, εἶτε δική σου ἁμαρτία εἶτε κάποιου **προγόνου**. Ἄν δὲν ἔχῃς ἁμαρτήσῃ ἐσὺ, ἁμαρτήσῃ ὅμως ὁ πατέρας ἢ ὁ παπποῦς σου, ἂν ἔπινε ἢ ζοῦσε βίος ἔκλυτος. Πληρώνουμε πολλές φορές τὰ σπασμένα προγόνων μας. Γι’ αὐτὸ ἔχεις κ’ ἐσὺ μεγάλη εὐθύνη γιὰ τοὺς **ἀπογόνους** σου.

Περιώδευσα πολλὰ χωριά· τί παρατήρησα· ὅτι οἱ τσοπαναῖοι, πού ζοῦν πάνω στὰ ψηλὰ βουνά, σπάνια ἀρρωσταίνουν. Φτάνουν ἐνενηντὰ - ἕκατὸ χρονῶν. Γιατί; **Ἐχουν ἐγκράτεια** κι ἀναπνέουν καθαρὸ ἀέρα. Αὐτοὶ τρῶνε μμπομπότα καὶ γίνεται βούτυρο, ἐσὺ τρῶς μπιφτέκι καὶ γίνεται καρκίνος.

Ἡ διάγνωσις λέει ὅτι φταίει ἡ ἁμαρτία. Καὶ ποιὸ εἶνε τὸ φάρμακο; Ἐνα εἶνε τὸ φάρμακο· ἡ **μετάνοια**, ν’ ἀλλάξῃς, νὰ σκέπτεσαι ἀλλιῶς, νὰ πάψῃς τὴν ἁμαρτία, νὰ πῆς ἄλτ στὸ κακὸ.

Ἐάν, ἀδελφοί μου, δὲν ἀλλάξουμε δρόμο, τρόπο ζωῆς, δὲν σωζόμεθα. Ὁ Θεὸς δὲν ἐπιτρέπει νὰ βρεθῆ ἡ θεραπεία τοῦ καρκίνου. Χιλιάδες ἐπιστήμονες εἶνε σκυμμένοι μέρα - νύχτα πάνω στὰ βιβλία καὶ τὰ ἐργαστήρια, καὶ δὲν τὸ βρίσκουν. Δὲν θέλει ὁ Θεὸς νὰ τὸ βροῦν. Καὶ ἔγινε ὁ καρκίνος ἡ μάστιγα τῆς ἐποχῆς μας. Ἄλλ’ ἐὰν ἐξακολουθοῦμε τὸν βίος τῆς ἁμαρτίας, τότε, καὶ νὰ θεραπευθῆ ὁ καρκίνος, –διαβάστε Ἀποκάλυψι– ὁ Θεὸς θὰ στείλῃ **μιὰ ἀλλῆ ἀρρώστια** πού οἱ ἄνθρωποι θὰ πεθαίνουν σὰν τὶς μῦγες (βλ. Ἀπ. 6,7-8· 16,2). «*Τὰ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος*» (Ρωμ. 6,23). Θὰ πέση σκούπα νὰ καθάρσῃ ἡ γῆ.

Ποιό, λοιπὸν, εἶνε τὸ φάρμακο; Νὰ κηρύξουμε **πόλεμο ἐναντίον τῆς ἁμαρτίας**, ἐναντίον τῆς κακίας. Ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος «*ἀποστύγοιεντες τὸ πονηρόν*», μισοῦντες τὸ κακὸ (Ρωμ. 12,9).

Εἶθε νὰ μᾶς ἀξιῶσῃ ὁ Θεὸς νὰ ῥθῆ ἡ ἅγια ἡμέρα νὰ πᾶμε στὸν πνευματικὸ, νὰ γονατίσουμε, νὰ ποῦμε τὰ ἁμαρτήματά μας, **νὰ ἐξομολογηθῶμε**, καὶ τότε ὁ Χριστὸς θὰ πῆ· «*Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου*». Εἶνε ἡ πιὸ μεγάλη δωρεά, ἡ πιὸ μεγάλη εὐεργεσία στὸν ἄνθρωπο, τῆς ὁποίας εἶθε νὰ ἀπολαύσωμεν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**